

JEDNOU VEČER UŽ MUMINEK LEŽEL V POSTELI, když ze zahrady zaslechl známé písání. „Šňupálek!“ řekl si a sezl dolů po svém provazovém žebříku.

„Tady jsem!“ zavolal Šňupálek od potůčku. „Podívej!“ Nabral si do hrnečku trochu vody a napil se. „Malinovka, jestli se nemýlím,“ prohlásil.

„Ale jakto?“ podivil se muminek.

„Takto,“ odpověděl Šňupálek a ukázal na kouzelný klobouk, který uvízl v potoce na trčící větvi. Do klobouku proudila čistá voda a ven z něj vytékala červená šťáva!

Zvědavý muminek si přitáhl klobouk klackem.

„Už jsem se o ten nešťastný klobouk trochu zajímal,“ řekl Šňupálek a zamýšleně si klobouk prohlížel.

„Na konci světa je hora tak vysoká, že by se ti zatočila hlava, jen kdybys na ni pomyslel,“ vykládal Šňupálek. „A na vrcholu té hory bydlí v domečku čaroděj. Každou noc se vypraví na cesty široko daleko a sbírá rubíny. Ale povídá se, že nebude nikdy spokojený, dokud nenajde královský rubín – největší a nejoslavnivější drahokam v celém vesmíru!“

„Páni!“ zvolal muminek. „Ale co to má společného s námi?“

Šňupálek se k němu naklonil. „To, že kdysi nosíval... velký nepřehlédnutelný kouzelný KLOBOUK!“

Muminek se polekaně zadíval na klobouk. Mohl udělat jen jedinou věc: vykopat díru a klobouk do ní zahrabat, aby už nikdy nemohl škodit.

„Co když si pro něj přijde?“ zeptal se.

„Kdyby k tomu došlo, jsem si jistý, že si budeš vědět rady,“ řekl Šňupálek a hodil si na záda batoh.

„Počkej – ty odcházíš?“ lekl se muminek.

„Ano,“ odpověděl Šňupálek. „Ale první jarní den budu zpátky a zapískám na tebe pod oknem.“

„Tak se měj,“ rozloučil se s ním smutně muminek a Šňupálek se vydal na cestu.

